

SALLY J. PLA

**STANLEY
VA FI BINE,
PROBABIL**

Traducere din engleză
de Ștefan Mălaimare

CORINT JUNIOR

—2020—

*Pentru Alec, Nate și Andrew.
Și pentru tine, cititor neînfricat.*

1

N—AȘ FI CREZUT NICIODATĂ că ziua aceasta se va sfârși cu mine închis în cușca lui Albert Einstein — atârnată și cât pe ce să cadă pe scara ce duce la subsol. Dar, știți ce, de fapt asta dovedește că am dreptate. Asta îi și spun mereu prietenului meu Joon, că lucrurile rele se ivesc de oriunde și te surprind oricând.

Vreau să zic, chiar dacă ai impresia că totul e în regulă! Dintr-odată, bum, ca în benzile desenate: din senin apare o pagină ticsită cu acțiune ce te ține cu sufletul la gură. Pac! Mănânci fericit o felie de tort și... bum! În clipa următoare ești închis în cușca morții.

Totul a început de la fratele meu, Calvin, care a împlinit astăzi paisprezece ani. Am mâncat friptură înăbușită de vită, cu sos și piure de cartofi, dintr-un ditamai bolul, pe care Cal practic l-a aspirat din câteva mișcări, fără ajutorul nostru. Eram doar noi

patru: eu, tataie, mama și Cal. Și Albert Einstein, sub masă. Țsta-i câinele nostru — cel mai puțin inteligent golden retriever din lume.

Pentru prima dată după câteva luni, mama a venit de la muncă mai devreme, ca să aibă când să-i pregătească lui Cal cina preferată. A făcut și un tort cu ciocolată incredibil. Trei straturi. Cu cremă de ciocolată care se topește în gură, ca fondantul.

Așa că, după cină și după ce mama a plecat din nou la o prezentare imobiliară... am hotărât să mai fur o bucată din acest tort.

Dar Cal trebuie să fi auzit că m-am strecurat în bucătărie. Fiindcă, dintr-odată... trosc! A sărit la mine de nicăieri. A lovit cu atâta putere masa din bucătărie, că am sărit și eu în sus, odată cu farfuria cu tort.

— Ai atentat la tort, Stanley! a strigat Cal. E ziua mea, e TORTUL MEU!

Am încremenit. Nu m-am gândit bine, fiindcă în secunda următoare aveam capul prins într-o menghină.

— Dă-mi drumul, Cal!

Ca unii supereroi, și eu sunt nevoit să uit din când în când de convingerile pe care le am în legătură cu nonviolența. Era unul dintre acele momente. Mi-am înfipt călcâiul, cât de tare am putut, în piciorul lui Cal. Strânsoarea a slăbit! M-am eschivat și am

pivotat, eliberându-mă — scăpam! Am sărit în spatele lui — dar acum eram prins într-un colț. Ce prostie, ah, ce prostie!

Pe chipul plin de coșuri și ușor păros al lui Cal s-a întins un rânjete malefic.

— Acum te-am prins, a mormăit el.

M-am uitat în jurul meu, disperat. Cușca de sârmă a lui Albert Einstein! Am tras de ușiță și m-am strecurat înăuntru. Cal s-a aruncat după mine, dar a fost prea târziu. M-am cuibărit în fundul cuștii și m-am făcut mic, ca o minge, cât mai departe posibil de mâinile care bâjbâiau după mine.

Eram în siguranță!

Așa credeam, cel puțin.

Fiindcă imediat cușca a fost închisă cu un pocnet și am fost împins către scara care duce la subsol.

— Nu mai urla, papă-lapte! Nu-ți dau drumul pe scări, a spus Cal, iar apoi a început să chicotească.

Când chicotește, e ca și cum ai auzi scârțâitul balamalelor unei porți de metal ruginite: HIIII! HIIII! HIIII! Iar, uneori, mai scapă și câte un horcăit, ca și cum un porc și-ar fi prins râțul în poarta aceea ruginită: GROH, GROH! HIIII!

— NUU! am strigat eu.

Dar da.

Cal a așezat partea din spate a cuștii, unde eram eu ghemuit, în capul scărilor. Însă partea din față

a lăsat-o să atârne deasupra primei trepte. Așa că acum, chiar dacă mă reped să deschid ușița, voi dezechilibra cușca — și mă voi rostogoli cu ea pe scări.

Încerc să nu mă gândesc la asta. Îmi strâng genunchii la piept și stau nemișcat, ca o statuie. Am ochelarii mânjiți de ciocolată, dar nu-mi permit să îi dau jos și să-i șterg. Nu risc să mă mișc în vreun fel. Încerc să îmi controlez respirația.

Cal ia farfuria cu felia mea de tort și o aduce lângă mine. Se așază lângă cușcă, picior peste picior.

— Mmmmm, face el, între două îmbucături de ciocolată, dându-și ochii peste cap. De-li-cios!

Sus, în camera mea, am jumătate de metru de benzi desenate. În oricare dintre ele, eroul — chiar și aghiotantul său — ar fi în stare să iasă din încurcătură într-o clipită. Superman ar topi pereții cuștii. Batman și-ar deschide fabuloasa lui centură cu unelte. The Flash nu s-ar fi lăsat niciodată prins. Wolverine s-ar elibera lovind o singură dată cu ghearele. Omul-Păianjen ar arunca o plasă și s-ar întoarce înapoi pe teren solid.

Dar eu nu sunt un supererou. S-ar putea spune că sunt un antisupererou. Tot ce pot să fac este să stau ghemuit în colțul cuștii stupide și să mă rog să fiu salvat.

2

MAMA INTRĂ PE UȘA din spate: era și timpul. Îmbrăcată în sacoul ei roșu-aprins de agent imobiliar, se freacă la nas și se holbează la noi.

— Ce Dumnezeu? Ce se petrece aici? CALVIN?

Mama aruncă un morman de dosare pe masă și, dintr-odată, Calvin se metamorfozează: din Dl. Malefic devine Dl. Amabil și mă ajută să aduc cușca pe teren solid. Mă răstorn în cușcă, încă încovoiat ca o minge, și aștept ca inima să se oprească din zvâcnete.

— Ce cauți în cușcă, Stanley? Calvin, ce cauți Stanley în cușcă?

Mama pare extenuată. E palidă. Își strânge podul nasului cu degetele și închide ochii.

— Știi ce? Lasă. Nici nu vreau să știu.

— Mamă! protestez eu. Ba vrei să știi!

— Hai, mama! râde Cal, ca și cum ar fi Cel Mai Rezonabil Băiat din toată Lumea. Așa-s băieții, ce vrei acuma? Și, tre' să recunoști că e tare de tot cum am pus cușca, nu? Ai văzut că n-avea cum să iasă? Bine gândit, nu?

— Calvin Fortinbras, ai paisprezece ani. La anul, cu voia lui Dumnezeu, o să fii la liceu. Și tu așa alegi să-ți petreci timpul?

În timp ce Cal părăsește discret scena, mama se trânteste pe un scaun de bucătărie, oftează și își dă jos din picioare pantofii cu toc.

— Nu o să-l pedepsești sau ceva de genul? spun eu, ieșind cu grijă din cușcă.

— Mă ocup mai târziu de el, zice mama, masându-și degetele de la picioare.

Dau să ies din bucătărie, dar mama îmi așază pe umăr o mână grea, ca de fier. Mă întoarce către ea. Are acea Privire. Sunt ochi ca de laser, care îți pătrund în adâncul sufletului.

— Respiri foarte repede, Stanley. Cum te simți? Serios.

Îmi pune mâna pe frunte.

— Sunt în regulă.

O vreme, mama mă privește, încruntată. În cele din urmă, îmi dă drumul. Se ridică greoi în picioare și se duce să clătească vasele murdare din chiuvetă.

— Parcă bunicul tău a spus că spală el vasele cât lipsesc, spune ea.

— Tataie și-a scos aparatul auditiv și s-a dus la el în cameră imediat după ce ai plecat, îi zic și mă uit la farfuria cu tort, acum goală. Aș fi făcut eu curat, dar... știi tu... mai spun și arăt spre cușcă.

Ea oftează și lovește dozatorul de săpun, care era deja stricat.

— Îmi pare rău că te-a băgat Cal în cușcă, Stanley. A fost o glumă foarte proastă. O să-l pedepsesc, stai liniștit. Dar, te rog, ascultă-mă când îți spun că mă îngrijorezi puțin. Aș vrea să înveți să îți iei și singur apărarea.

Nu-mi vine să-mi cred urechilor.

— Să-mi iau apărarea? Frumos, mamă! De ce să nu dăm vina pe victimă?

Mama se încruntă la mine.

— Nu te răsti la mine, Stan.

— Mamă, Cal are cu vreo cînșpe' kile mai mult ca mine. De când mă știu, sunt cel mai mic din clasă. Iar acum, la gimnaziu, sunt cel mai mic dintre toți. Nu se pune problema să mă apăr. E o chestiune de fizică. Greutate. Masă. Forță. PUTERE. Alți copii o au. Eu nu.

Mă uit în pământ. Sunt firimituri de tort pe toată pardoseala.

— Of, iubire! Mama mă mângâie pe frunte cu mâna umedă de clăbuci, ca și cum ar încerca să-mi curețe toate sentimentele negative. Știu că e greu la școală. Știu că nu-ți place. Dar... poate dacă te-ai strădui mai mult... Vorbește și tu cu ceilalți copii. De ce nu vorbești niciodată cu nimeni?

Scutur din cap. Nu prea sunt vorbăreț. Doar dacă nu stau de vorbă cu mama, tata, tataie sau Joon. Oamenii mei Siguri.

— Știu! De ce nu te înscrii într-un club unde să mergi după ore?

Simt cum mi se strânge stomacul ghem.

— Nu e niciun club bun.

— Organizează tu unul! Cine știe mai multe ca tine despre benzi desenate? De ce nu înființezi tu un club de benzi desenate?

Da, grozav. La fel de bine aș putea înființa clubul „Să-l batem pe Stanley“.

— Oricum, ceva trebuie să faci, spune mama. Abia dacă ieși din cameră. Ți lipsește interacțiunea socială. Ce mai face vechiul tău amic, Joon? De ce nu vine niciodată pe aici?

Stomacul mi se strânge ca o minge dezumflată.

— Habar n-am, spun, cu glas stins. E bine.

— Hai că mi-a venit o idee.

Opa...

— Ai văzut-o pe noua noastră vecină? îmi spune mama, privindu-mă pieziș. Am auzit că ea învață acasă. Trebuie să se simtă foarte singură — cred că ar fi foarte bucuroasă să aibă un prieten nou ca tine! L-am cunoscut de curând pe unchiul fetei, în fața, la cutia poștală. Doctorul Silverberg. Sunt numai ei doi; mama fetei locuiește altundeva o vreme. Oricum, pare un domn amabil.

— Tu crezi că toată lumea e amabilă.

— Ei bine, majoritatea oamenilor chiar sunt amabili, dacă le dai o șansă, spune mama, zâmbind încurajator. Și nepoata doctorului ar putea fi amabilă. E de vârsta ta. E nouă pe aici, nu știe pe nimeni în oraș.

Mama oprește apa și își șterge mâinile cu un prosop. Apoi îmi aruncă din nou acea Privire.

— Vorbesc serios, Stanley. Vreau să începi să vorbești și cu alți copii. Vreau să treci pe la fata cea nouă și să-i urezi bun-venit în cartier. Este tema ta. Ba nu: este un ordin. Vei trece pe acolo mâine, s-a înțeles?

Of. Știu și eu să mă dau bătut când pierd.

După ce terminăm de curățat bucătăria, merg târșăit în camera mea. Închid bine ușa și mă întind pe pat, holbându-mă la perete.

Ne-am mutat în casa asta când eu aveam patru ani, imediat după așa-zisul Divorț Amiabil al părinților mei. Pe atunci, adoram rachetele spațiale și tot ce ține de cosmos, așa că mama a petrecut o săptămână pictând planete pe pereții camerei mele. Cu cele mai bune intenții, dar, sincer să fiu, nu e Michelangelo. Nu i-a reușit. Inelele lui Saturn par gata să cadă cu totul din galaxia noastră.

Totuși, mama își dă silința. Muncește mult, foarte mult — e agent imobiliar și contabilă. Iar de când tata ie s-a mutat cu noi peste vară, mama pare și mai obosită ca de obicei.

Tata venea deseori pe la noi, să ne ajute cu diverse proiecte prin casă, cu teme și ca să stea cu mine și cu Cal. Dar acum lucrează pentru o organizație caritabilă internațională, construiește clinici medicale și școli în Africa. Este slujba lui de vis. Dar nu-mi place că e plecat.

Tatăl meu este francez, dar s-a născut în Maroc, care se află în nordul Africii. De aceea ne numim Fortinbras — înseamnă „brațe puternice“ în franceză, sau ceva de genul ăsta. Tatăl meu are brațe puternice. Este înalt, solid, are pielea închisă la culoare și e chipeș, și se pricepe foarte, foarte bine să-i ajute pe alții.

Înainte se pricepea să ne ajute și pe noi.

Spre deosebire de el, eu nu am brațe puternice. Brațele mele sunt practic ca două spaghete după ce au fost înmuiate în apă.

În fine... Când îmi fac griji în legătură cu ceva — cum ar fi că tata e plecat, sau că fratele meu se va transforma în Hulk, sau că Joon se îndepărtează de mine — îmi place să mă refugiez în camera mea. Este destul de OK aici, chiar dacă are pictura trăsnită a cosmosului. Lângă birou am un teanc superînalt de benzi desenate și de postere cu supereroi, și am și o măsuță specială pentru schițat și desenat. Patul e confortabil și, fiindcă sunt la capătul holului, e liniște aici. Pentru mine liniștea este pe primul loc. Nu mă descurc bine cu gălăgia, agitația, stresul. Sufăr uneori de suprasolicitare senzorială, cum îi zice mama.

În ultima vreme, cu școala cea nouă și cu tot ce se întâmplă acasă, simțurile mele au fost foarte solicitate.

De fapt, simt din ce în ce mai mult că, din tot universul, singurul loc liniștit care mi-a mai rămas este camera mea.

Chiar dacă e un univers în care planetele parcă au luat-o puțin razna.